

KATOĻU STUDENTU KULTŪRAS

DIENAS

VIEŠŅA **Eva Lūse**

Četru bērnu māmiņa

Rīgas Biķeru Evaņģēliski luteriskās draudzes locekle

Žurnāliste

Viena no akcijas „Par Dzīvību” rīkotājām

E. Lūse līdz pērnā gada novembrim strādāja par Latvijas Radio 1 ziņu producenti, bet atstāja šo amatu pēc tam, kad pret viņu tika vērsti pārmetumi par aktīvu sabiedrisko darbību, kas it kā ietekmētu ziņu satura objektivitāti, aktīvi iesaistījusies arī sociālpolitiskajās aktivitātēs un kampaņās. Pēdējā

redzamākā ir viņas aktīvā loma pretabortu kampaņā **„Par dzīvību”**.

(<http://www.ir.lv/2012/11/5/kontroversiala-zinu-producente-pametusi-latvijas-radio>).

Pēc aiziešanas no radio Eva Lūse strādā **„Rīgas Aprīņa Avīzē”**, kur ir arī izdevēja padomes priekšsēdētāja, un kur aktīvi tika atbalstīta cīņa Par Dzīvību.

Eva Lūse ir aktīvi iesaistījusies arī **Ungārijas Konstitūcijas aizstāvības akcijā**, bijusi viena no šim tematam veltītās konferences rīkotājām. Runa ir par to, ka Ungārijā valsts vadība pēdējos gados aktīvi strādā likumdošanas un dzīves prakses uzlabošanas jomā, lai nostiprinātu valstī tradicionālās vērtības, aizsargātu vīrieša un sievietes

laulību, ģimeni un bērnu tiesības būt pasargātiem no vardarbības un pornogrāfijas propagandas. Šīs aktivitātes turpina izraisīt nepatiku daudzās specifisku interešu grupās, kas ir iekustinājušas Eiropas Savienības administrāciju Ungārijas kritikai, pat draudiem ar ekonomiskām sankcijām – protams, kā parasti tas tiek darīts jaunās ideoloģijas izplatības nolūkos – pārmetot cilvēktiesību pārkāpumus. Tā, pateicoties arī Evai Lūsei, arī mūsu cilvēki, kas vēlas sabiedrības patiesu labklājību, ir varējuši paust solidaritāti ar ungāru centieniem tradicionālo vērtību aizstāvībā.

Eva Lūse ir parādījusi gatavību uzņemties pilsoniskās atbildības nastu, 2009.gada pašvaldību vēlēšanās piekrītot būt **deputāta kandidāte „Visu Latvijai!” sarakstā**, un šai ziņā Evas un Aigara Lūšu ģimenē valda arī politisko uzskatu saskaņa, jo Evas dzīvesbiedrs ir aktīvs „VL” biedrs un atbalstītājs.

Eva Lūse

Vai notiek masu slepkavības mūsdienu Latvijā?

19. aprīlis 2012

Pieminot nacistu okupācijas gados Rumbulā izdarīto masu slepkavību 70. gadadienu, Okupācijas muzejā šonedēļ atklāta izstāde. Tā veltīta visiem aptuveni 70 tūkstošiem Latvijas un 20 tūkstošiem citu valstu ebreju, kas vācu okupācijas laikā nogalināti Latvijas teritorijā.

Džordžs Klūnijs aicina ANO apturēt masu slepkavības Dārfūrā. Norvēģijas pilsonis Anderss Berings-Breivīks atzinis savu līdzdalību apšaudē valdošās Darba partijas jaunatnes nometnē Utoia salā. Igaunijas pilsonim par masu slepkavības draudu izteikšanu "Facebook" piespriež sešu mēnešu cietumsodu. Šādi un līdzīgi ziņu visrraksti laiku pa laikam šokē sabiedrību, liekot aizdomāties par dārgāko, kas cilvēkam ir dots – dzīvību.

Bet vai mūsdienu Latvijā ir iedomājama masu slepkavība? Vai 11000 cilvēku noslepkavošana gadā ir masu slepkavība vai nē?

Esam pilnīgi apmātā un neiedomājamā situācijā.

Ik gadu Latvijā tiek iznīcināts tik daudz cilvēku, cik dzīvo Cēsīs, bet mūsos tas neizraisa ne šausmas, ne sensāciju ziņu virsrakstos, un pat lāgā par to nerunā, un izrādās – kāpēc? Tāpēc, ka mēs esam to nosaukuši citā vārdā – aborts, grūtniecības

pārtraukšana, 'tīrīšana', embrija izņemšana un tamlīdzīgi. Nevainīgā un patiesību aizklājošā vārdā, kas it kā legalizē mūsu bērnu noslepkavošanu.”

.. Bet kāpēc ir tik neiespējami to nosaukt par slepkavību – visneaizsargātākā cilvēka slepkavību? Domāju, ka tāpēc, ka tad lielākajai Latvijas sieviešu daļai būtu jāatzīst – arī es esmu slepkava. Šī baisā patiesība ir skārusi gandrīz katru Latvijas ģimeni – māti, māsu vai sievu. Tāpēc dzīvojam un klusējam tādā kolektīvā vainas apziņā. Šajā masu slaktiņā esam zaudējuši savus brāļus un māsas, meitas un dēlus un savu bērnu māsiņas un brāļiņus: arī, iespējams, mans bērns ir jutis sāpes un vairījies no aborta naža (par šādu pieredzi stāsta mediķi, ka bērniņš līdz pēdējam mūkot no asā priekšmeta un mēģinot slēpties dzemdes vistālākajā malā) – tā ir baisa patiesība, kurai mums nav drosmes paskatīties acīs, tāpēc mēģinām to attaisnot un izlikties, ka viss taču notiek atļauti, legāli un likumīgi. It kā mēs neko sliktu nedarītu.

Mums, šajā masu slaktiņā izdzīvojušajiem, ir pienākums to pārtraukt. Lai cik smagi mums būtu – mūsu tautai nav cita ceļa izdzīvošanai kā pārtraukt šo dzīvo, bet vēl nepiedzimušo bērnu slepkavošanu. Mūsu tauta dzīvo izšķirīgā laikā, iespējams, esam pēdējā paaudze, kas var novērst latviešu pilnīgu izmiršanu kā tas ir noticis nesenā pagātnē ar citām baltu tautām – prūšiem, galindiem un jatvingiem. Un mēs vairs nevaram aizbildināties ar pabalstu piešķiršanu, ar deklarācijās ierakstītiem lozungiem par bērnu aizsardzību – tas ir labi, bet tas ir par maz, ja mēs turpinām darīt to, ko ar mūsu tautu neizdarīja pat visasiņainākie terori un genocīdi, ja mēs turpinām slepkavot savas tautas vēl nedzimušos bērnus. Savas brīvvalsts atgūtās neatkarības laikā tādējādi esam zaudējuši apmēram 500000 bērnu.